

The background of the entire page is a photograph of a city skyline, likely Dubai, viewed through a large stone archway. In the foreground, the silhouettes of two people are visible as they stand on a walkway and look out at the water and the city. The text is overlaid on a semi-transparent white rounded rectangle in the upper half of the image.

A
Heted7ország
irodalmi pályázat
alkotásai

Babits Mihály Gimnázium

A

Heted7ország

irodalmi pályázat alkotásai

© Babits Mihály Gimnázium, 2021

1048 Budapest,
Tóth Aladár u. 16-20.
babits.hu

Tartalom

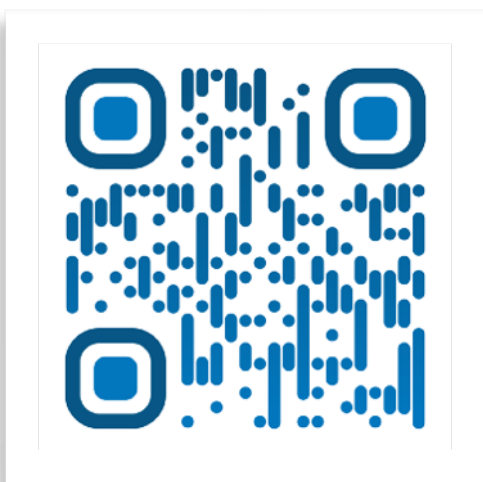
Előszó	6
Élni mindennekfelett ▷ Tóth Kitti (8.a)	7
Séta a parkban ▷ Srancsik Nóra (8.b)	13
Fénylő pitypangok ▷ Molnár Kata (9.d)	18
Vérvörös nárciszok ▷ Miskolczi Luca (12.c)	20
Hajsza az álmokért ▷ Mázsa Izabella (11.d)	26
Nosztalgia ▷ Mandrino Laura (9.d)	30
Ósi csönd ▷ Lőkös Villő (8.b)	33
Fekete-fehér ▷ Bukovinszky Ádám (8.b)	36
Csalfa fények ▷ Bobák Mirabella (8.b)	41
A kalandor próba ▷ Nyíri Virág Julianna (5.a)	44
New York ▷ Musah Bilal David (5.a)	45
Ember a sivatagban ▷ Mester Abigél (5.a)	49
Szokatlan mese ▷ Keszthelyi Vilmos (6.b)	51
Itt és most? ▷ Horváth Anna Róza (5.a)	57
A varázslatos kép ▷ Győrvári Dávid (5.a)	59
A könnycseppek tengere ▷ Ács Richárd Péter (6.b)	61
Bátor, a felfedező ▷ Bánó Benjámín (5.a)	66

Előszó

Az Újpesti Babits Mihály Gimnázium irodalmi pályázatot hirdetett a gimnázium aulájában megrendezett Heted7ország fotókiállításához kapcsolódóan. A kiállítás képeit Gyarmati László készítette. A pályázatra beérkezett verseket, meséket, novellákat, drámarészleteket és az azokat ihlető fotókat tartalmazza ez a kiadvány.

A Heted7ország fotókiállítás képeit itt lehet megtekinteni:

bit.ly/heted7

Élni mindennekfelett

▷ Tóth Kitti (8.a)

Marcus látszólag tökéletes életében, a látszólag tökéletes albérletében, a látszólag tökéletes szobájában, a látszólag tökéletes, kedvenc pizsamájában aludta az igazak álmát, a látszólag tökéletes barátnője oldalán. Egymást átölelve szuszogtak, illetve Marcus inkább horkolt. Olyanok voltak, mint két pandamaci. Ezt az idilli képet látva bárki elhihetné, hogy Marcus élete nem csak látszólag tökéletes. De hogyha közelebb megyünk az alvó férfihoz, ha tényleg (nem csak úgy ímmel-ámmal) megfigyeljük az arcát, ha elég kitartóan nézzük, észrevehetjük az apró, fiatalos ráncokat a szeme alatt, amikben bizony ott rejtőznek a kis világának hibái, gondjai; láthatjuk (pontosabban nem láthatjuk), hogy egy makacs, kunkori hajtincs mindig a homlokába hullik, ezzel elfedve sötét gondolatkavalkádját a kíváncsiskodók elől, és a vállai is enyhén előregörnyednek, mintha a világ gondjait cipelnék magukon. Mert bizony Marcus élete közel sem volt boldog, pedig a környezetéből erre következtethetnénk: egyetemre járt, volt lakása, barátnője és egy rakat barátja.

- Mi kellhet még? - tette fel szinte mindennap magának a kérdést. Nem érezte jogosnak saját elégedetlenségét, és úgy érezte, mindenkinek hazudik maga körül.

- Nincs is kinek igazat mondanom – döbrent rá egy magányos estéjén. Nem volt senkije, akinek elregélhette volna a bánatát, hogy utálta az egyetemet, tudta, hogy a barátnője megcsalta, elege volt az álszent szüleiből és barátaitól, na meg ebből a koszos, undorító városból. Legszívesebben elköltözött volna egy kis faluba, ahol nem találták még fel az erőszakot, utálatot és a hazudozást, és új életet kezdett volna keramikusként. Ez volt az egyetlen dolog,

London, Egyesült Királyság

ami meg tudta nyugtatni, az agyagozás. Most is leült a műhely sarkába, és elővett egy nagy zacskó agyagot. Aztán kis gondolkodás után még egyet, majd még egyet. Nem is figyelt rá, mit csinál, csak gyúrta, gyúrta a rengeteg masszát, míg az nem kezdett hasonlítani egy emberre. Tovább formázta, és végül egy hús-vér ember került ki az ujjai közül – leszámítva, hogy agyagból volt. Sokáig nézte a saját keze alkotta lényt, majd bizonytalanul, mintha épp gyónni készülne, megszólalt.

- Engem Marcusnak hívnak.

Néma csönd volt a válasz.

- Hívhatlak Antoniónak?

A hallgatást beleegyezésnek vette. Felbátorodott, most akármit mondhat, nem ítélik senki.

- Tudod, Antonio, embernek lenni igazán szörnyű, több okból is – kezdte, majd várt egy kicsit, hogy biztos legyen benne, Antonio nem ellenkezik. – Például az embernek szüksége van más emberekre, akármennyire is egyedül akar lenni. És nehogy azt hidd, hogy kárpótlásul, amiért beleőrülünk a magányba, könnyen találni társat! Nem! Van, aki öröke egyedül marad, és bele is örül! Nézd! – Marcus nagy hévvel az ablak felé fordította a szobrot (ami majdnem fel is borult), és az utcára mutatott. Néhány fiatal kört alkotva verte egy társukat. Az áldozatnak nem volt semmi esélye, pedig ki tudja, megérdemelte-e ezt. Szomorú látvány volt.

- Ez, kérem szépen, a közösség összetartó ereje! El tudod ezt hinni, Antonio? Az a szerencsétlen ember nem tehet semmiről, egyszerűen csak ez a sors jutott neki – szinte már kiabált, annyira belelovalta magát.

- Akkor meg miért formáztál embernek? – a kérdés olyan halkán hangzott el, hogy Marcus elgondolkodott, vajon képzelődött-e.

- Azt kérdeztem, akkor miért ember lettem, ha ilyen rossz az emberlét? – ismételte meg a kérdést rendíthetetlenül a szobor.

- Hát, tudod... - kezdte, de elbizonytalanodott. – Várjunk! Hogyhogy beszélsz hozzám?

- Miért, szerinted csak neked jár a beszélés joga? Az miféle lény ott, az ember oldalán? Még nem száradtam meg teljesen, szóval akármi lehetek még.

- Az egy kutya. Elég szolgálékú teremtmény. Az teszi boldoggá, ha az ember hasznára válik. Én a te helyedben nem lennék kutya, talán inkább egy olyan lény, ami kevésbé raboskodik.

- Talán az ember nem rab? Mert te sem nézel ki valami szabadnak – nézett végig Antonio lekicsinylően az alkotóján.

Ezen Marcus elgondolkodott.

- De, tulajdonképpen az ember is rab. Örökre raboskodik a társadalom, a családja vagy éppen a múltja alkotta börtönben.

- Tudod, kezdek csodálkozni, amiért még élnek emberek a földön.

- Néha én is. De vannak szerencsés emberek, akik megtalálták rácsaik mögött is a szabadságot. Ők a boldogok.

- Te nem vagy boldog – inkább ténymegállapításnak hatott, mint kérdésnek.

- Nem, én nem vagy boldog. De te lehetsz az.

Háziállatként többnyire csak a jó ember oldalán kell élni a boldogsághoz. A többi állatnak pedig... nem tudom. Őket leginkább csak a túlélés vezérli. Azért élnek, hogy élhessenek. De őszintén szólva még sosem voltam állat. A nagy tudósok úgy tartják, az ember összetettebb, okosabb, mint bármelyik más élőlény. Ezért is állunk mi az evolúció csúcsán – magyarázta.

Antonio csendben volt, várta a folytatást.

- Nézd, ez itt egy virág – vitt oda neki Marcus egy helyes kis orchideát. – Növénynek lenni is egész jó lehet, bár ők nem szólhatnak. Ők csak nőnek és fotoszintetizálnak. Lassan megszáradsz. El kéne döntened, mi akarsz lenni.

Ez alatt a pár perc beszélgetés alatt egy kimondatlan egyezséget kötöttek: Marcus megadja a szobornak a létezés lehetőségét, cserébe Antonio pedig megpróbál élni vele, és boldog lesz.

- Talán mégiscsak az embernél maradnék. De én nem leszek olyan, mint te. Én igenis küzdeni fogok a boldogságomért, meg fogom találni rabként is a szabadságot.

- Hát, jó – hagyta rá Marcus. Még nem látta ezekben a szavakban az értelmet, de azért elraktározta őket. – De egy valamire még figyelmeztetnem kell téged: A létezésbe bele

lehet halni. Vagyis tágabb értelemben csak abba lehet belehalni. Persze bele lehet halni betegségekbe is, de az a létezés velejárója. Mint egy nagy halmazábra. Az alaphalmaz a létezés, és azon belül van minden. Mármint tényleg minden. Szóval akárhogy élsz, akárhogy létezel, előbb-utóbb behalsz. Ezt ne felejtse el, Antonio! Ezek után is élni akarsz?

Antonio kissé elbizonytalanodott. Mi értelme van, ha egyszer úgyis vége? Majdnem feltette a kérdést Marcusnak,

de aztán rájött: Ha most eldobja az életet, anélkül hal meg, hogy esélye lett volna boldognak lenni. És valamennyire megnyugtató is, hogy nem kell örökre élnie. Majd megpróbálja az egész életét élvezni és boldogságban tölteni, hogy a végén legyen mire emlékeznie.

- Igen. Mindjárt meg is száradok.

Most mindketten csendben maradtak, és a gondolataikba mélyedtek. Hallgatták az esőcseppek kemény koppanásait az ablakon. Marcusnak Antonio szavai visszhangoztak a

Barcelona, Spanyolország

fejében: „De én nem leszek olyan, mint te. Én igenis küzdeni fogok a boldogságomért, meg fogom találni rabként is a szabadságot.” Lehetséges, hogy ő nem próbálkozott eléggé? De hogyan kéne próbálkoznia, hogyan kéne boldognak lennie? Elhatározta, hogy segítséget kér majd Antoniótól ez ügyben. Furcsa az élet, nem igaz? Ő alkotta a másikat, neki kéne tanítania őt, nem fordítva.

Eközben Antonio kezdett megismerkedni azokkal a különös, érthetetlen dolgokkal, amiket mi érzelmeknek nevezünk. Először is hálás volt Marcusnak, amiért egy ilyen lehetőséget kínált neki. De félt is, mert nem tudta, mire vállalkozott. Félt az ismeretlentől.

Sokára, mikor már eleget hallgattak, egymásra néztek.

- Megszáradtál – törte meg a csendet bátortalanul Marcus.

- Igen. Talán ideje indulnom.

- Jó. Menj, de majd gyere vissza, és meséld el, milyen boldognak lenni.

- Úgy lesz – bólintott Antonio, és életében először elmosolyodott.

Bizonytalan léptekkel elindult az ajtó felé, vett egy nagy levegőt (bizony, ilyet is tudott), és kilépett a magány, boldogság, örület és a remények világába, az életbe.

Séta a parkban

▷ Srancsik Nóra (8.b)

(Részlet)

Katja: Micsoda udvariatlan népség! Mégis mi volt ez a viselkedés?

Hetty: Nagy tisztelettel megkérem önt, kisasszony, hogy jöjjön, mert az édesapja már vár kegyedre.

Katja: Hetty, tizennégy éves létedre néha annyira felnőttesen viselkedsz!

Hetty: (magának) Ha már kegyed nem...

Katja: Tessék?

Hetty: Semmi. Ott ül az édesapja a kávéház teraszán.

Lord: Katja, drágám! Hol késtél eddig?

Katja: Jöttem volna hamarabb, ha nem botlunk bele abba a három bajkeverőbe.

Lord: Téged megtámadtak, és ezt ilyen nyugodtan közlöd?

Katja: Dehogyan. Csak összetalálkoztunk néhány fiúval, akik elég utálatosak voltak.

Lord: Őszintén sajnálom, édesem. Most viszont gyere!

Bemutatlak az új botanikatanárodnak.

Katja: Botanika? Komolyan, Papa? Botanika? Miért kell egy fiatal viktoriánus lánynak ilyesmit tanulnia?

Lord: (ingerülten) Azért, Katja, mert nem tudnál enélkül felkerülni a legfelsőbb körökbe.

Katja: (bosszúsan) Így már teljesen világos!

Lord: (barátságosan) Nos, menjünk. Az üvegházban vár a tanítód.

Mind el.

3. szín

A három fiú jön. Színen a park bejárata és a vásár. Az árusok beszélgetnek, és az áruikat dicsérik.

Anton: Nézzétek! Körhinta! Csak rajzokon láttam eddig ilyet.

Martin: Te komolyan nem láttál még körhintát élőben?

Anton: Nem. Tényleg.

Eddie: Hát akkor mire várunk? Tapsra?

Martin: Irány a körhinta!

London, Egyesült Királyság

A fiúk felülnek. Kis idő elteltével Anton leszáll. Ezután émelygő hangot ad ki.

Anton: Ha tudtam volna, hogy ez ilyen émelyítő, akkor inkább fel se szálllok.

Martin: (nevetve)

Életemben nem láttam olyan embert, aki elszédült volna a

körhintán!

Eddie: Tudok egy jó helyet, ahol Anton nem lesz rosszul, és még a házi feladatainkat is megírhatjuk.

Anton: (megkönnyebbülten sóhajt) Danke.

Martin: Jó, de előbb én megyek még egy kört. Jöttök?

Eddie: Naná!

Anton: Én inkább szerzek egy kis aszalt gyümölcsöt.
(távozása közben) Még egy ilyen rémisztő masinát!
Mind el.

4. szín

Színen a park másik része. A lord és a két lány érkezik. Az üvegház ajtaja kinyílik.

Lord: Íme a tanulásod színhelye.

Katja: (szemét forgatva) Érdekes.

Lord: Merre lehet ez az ember? Hahó! Van itt valaki?

Alfred: (egy cserép mögül) Itt vagyok, uram.

Lord: Mr. Heals, bemutatom a lányomat. Katja, ő itt Alfred Heals, a tanítód.

Alfred: (feláll) A megbeszéltek szerint összeállítottam egy tantervet. Szóval, a kisasszonyért a kocsinak egy óra múlva kell jönnie.

Lord: Rendben. Ezennel magára bízom őket. Ég önnel! Szerbusz, drágám!

Katja: Szia, Papa!

Lord távozik.

Alfred: Hogy értette azt, hogy „őket”?

Katja: A társalkodónőm is itt van. Csak ötletem sincs, hogy hova lett.

Hetty: (kibukkan Katja háta mögül) Itt vagyok.

Alfred: Szia, Hetty!

Hetty: Szia! Meglep, hogy tanítasz minket.

Alfred: Ugyan milyért?

Hetty: Mert otthon mindig azt hajtod, hogy mennyire zavar a többi botanikus.

Alfred: Igen, ők igen. Ti nem. Hiszen ti nem akadályozni akarjátok a munkám. (kissé hangosabban és hivatalosabban) Hölgyeim, kövessenek! Az első növények, amiket megismernek, a közelben található sakura fák. Mind el.

5. szín

A színen a rózsaszín virágú fák, a vásár és a körhinta.

Alfred: Nos, itt is vagyunk. Ahogy az úton meséltem, ezek Japánból származnak. Közismertebb nevükön cseresznyefák. Hetty kíváncsian figyel, miközben Katja a körhinta felé oldalaz.

Hetty: És ezek mik? (egy sárga virágra mutat)

Alfred: Jó kérdés. Ez egy nárcisz. Angliában kevés helyen látható, mert nagyon nehéz a hagymáját utaztatni.

Katja: (suttogva) Végre szabad vagyok. Nincs itt Hetty, hogy tanácsokat osztogasson. És Alfred sem rám figyel.

Katja fel készül szállni a körhintára, amikor összeütközik a lefelé mászó Eddie-vel.

Eddie: Ne haragudjon, kisasszony! (ránéz a lányra) Nocsak! A lány, aki belekötött szegény Antonba.

Martin jön.

Martin: Hát te kivel beszélsz? (észreveszi Katját) Nahát! Csak nem? Meglep, hogy ilyen „pórias” helyen látom, kisasszony. (felnevet)

Katja: Martin, maga sosem változik. Amióta ismerem, kissé szűk a látóköre. De hát mit várunk? Maga mindig erővel akar érvényesülni.

Martin: Még mindig jobb, mintha toporzékolnék, mint egy csirke. (kezeivel szárnyakat formálva, és kotkodácsolva sétálja körbe a lányt)

Katja: Eddie, hogy engedhetett ki egy tyúkot az állatsimogatóból? Terelje azonnal vissza! Vagy inkább mégse. Hazaviszem, és megsüttetem. Jót fog tenni mindenkinek.

Martin: Á! Tehát a kannibalizmustól, azt hiszi, szebb lesz?

Katja: Ó! Martin hát visszatért? Képzelje ...

Alfred érkezik

Alfred: Kisasszony! Ha nem emlékezne, órája van.

Martin: (vigyorogva) Ne várassa a tanár urat!

Hetty: Katja kisasszony! Emlékeztetném, hogy maga nevezte őket szerencsétlennek. Most meg velük társalog?

Katja: Hetty, végre valami értelmeset mondtál. Nem is én kezdtem. Ég önökkel, uraim. (mosolyogva kalapot emel)
Hettyvel karöltve, követi kifele Alfredet. Anton befut egy zacskóval a kezében.

Martin: (dühösen) Úgy képen tudnám törölni!

Anton: Mi a baj? Mit csináltam?

Eddie: Nem veled van a baj. Martin összetalálkozott a kis szoknyás banyával.

Anton: Azzal az úrikisasszonnyal?

Eddie: Igen.

Martin: Érzitek ezt. Esik. Befelé az üvegházba!

Berohannak az üvegházba. Ekkor szembetalálkoznak Hettyvel.

Anton: Guten Tag!

Hetty: Önöknek is jó napot!

Anton: Van itt hely a számunkra? Csak ameddig az eső eláll.

Hetty: Persze. Bár szerintem nem lesz túl nyugalmas az ittlétük.

Anton: Miért? Őszintén nem értem az angolokat.

Hetty: Mindjárt meglátja. (az érkező Katjára mutat)

Katja: Maga a halálomig fog üldözni?

Martin: (dühösen) Csodás! Egy kétlábon járó sorscsapás.

Katja: És még maga nevezett hisztérikusnak.

Anton: (magának) Fenomenális! Ha az eső nem áll el, akkor órákon át hallgathatjuk a vitájukat.

Hetty: Na jól van! Most már kiacsarkodták magukat.

Úgyhogy Martin úrfi menjen az üvegház egyik oldalához!
Maga pedig, kisasszony, jöjjön velem a másik irányba! Ha pedig vitázni mernek, saját kezűleg fogom magukat kilökní az esőbe, bezárom majd az ajtókat, hogy ne juthassanak be.
Világos?

Fénylő pitypangok

▷ Molnár Kata (9.d)

Sötétség, csak erre emlékszem, semmi másra. Egyedül még hangokra, melyek szidnak, elmondanak mindennek, de meg nem hallgatnak. Egy érzésre, mi nyomasztó, és mitől csak egyre kisebbnek és kisebbnek érzem magam: még egy hangyánál is parányibbnak. Aztán rájövök: ez nem csak egy érzés! Tényleg összementem, mint Péter a Péter és a villangókban.

Még mindig sötétség vesz körül, nem látok kiutat, egyszerűen csak fekszem ott

összegörnyedve, felhúzott lábakkal, magzatpózban. Ezzel próbálom védeni magam, de a hangok, a fejemben lévő gonosz kis suttogások nem akarnak megszűnni!

Aztán hirtelen a semmiből megjelenik egy fénylő pont a feketeségben, ezzel gyéren megvilágítva a környezetem. Most

Dubaj, Egyesült Arab Emírátusok

már valamennyire látok, így elindulok a fény forrása felé, a fűszálakat kerülgetve. Ahogy így haladok előre, egyre több fénylő pont jelenik meg az első mellett, majd mintha csak tűzijátékok lennének lassított felvételben, a fénypontok szépen, komótosan elkezdenek osztódni. Legszívesebben gyorsítanék a tempómon, hogy minél hamarabb odaérjek a fénylő pontokhoz, de félek, hogy egy hirtelen mozdulat, és eltűnnek a biztonságot nyújtó és ezer színben pompázó fények.

Lassacskán elérem a célokat, és ekkor tudatosul bennem, hogy a fénylő pontok nagyon magasan vannak a mostani méretemhez képest. Megpróbálkozok felmászni, de túl csúszós az ezüstderengésű szár. Elkezdek ötletelni, míg végül arra az elhatározásra jutok, hogy a fűszálakat fogom használni, mintha indák lennének, így talán fel tudok lendülni egészen a fényekhez.

Az ötlet sikeresnek bizonyult. Már fent is vagyok a növény tetején, és a fényeken fekszem, amik meglepően puhák. Olyan érzés, mintha csak egy beszínezett, alkonyi báránnyal feküdnék. Legalábbis ilyennek képzeltem el kiskoromban. Ahogy itt fekszem, már majdnem elnyom az álom, mikor is egy szellő a fénypamaccsal együtt lefúj engem a földre. Szerencsére puhán landolok, hiszen a pamacs egy része még mindig alattam van.

Felnézek, hogy kiderítsem, honnan jött a szél, és ekkor csap belém a felismerés: a menedéket jelentő fények, a biztonságot nyújtó puha párnák, az ezüstderengésű szár, mind egy növényhez tartoznak. Ahhoz a növényhez, ami kiskoromban a támaszom volt, és amit mindig is az angyalok növényének tartottam. Most is számíthattam rá, hiszen kivezetett a sötétségből. Mostantól tudni fogom:

A pitypangokra mindig számíthatok!

Vérvörös nárciszok

▷ Miskolczi Luca (12.c)

A múlt utolér

1902 tavasza, London

Szaporán szedtem a lábaimat a Hyde Park felé. A napsugarak már bágyadtan átsütöttek a csupasz faágak között, de számomra a hőmérséklet még mindig túlságosan alacsony volt. Kellett nekem eljönnöm Sziciliából, erre a mocskos, hideg helyre – dűnnyögtem magamban.

Magamhoz szorítottam a kabátomat, majd beledugtam fázó kezeimet a zsebembe. Ekkor megérintettem azt a titokzatos üzenetet, amelyet ma reggel hozott a sürgönykihordó fiú.

Csak ennyi állt benne: Gyere a Hyde Parkba. Fontos! M.

Amint megkaptam az üzenetet, otthagytam a reggelimet (pedig igazán finom reggelit készített ma Mrs. Allen, a szakácsnőm), és azonnal felöltöztem, közben le is szidtam a cselédemet, mert megint rosszul vasalta ki a ruhámat. Tehát,

London, Egyesült Királyság

a reggeli kis
közjáték után
elindultam a
Hyde Parkba.
Tudtam, hogy
a titokzatos
M. csakis
Marcus lehet.
Az én drága
Marcus
Andersonom!
Mindig ilyen

őrültségeket csinált, de én szeretem a kiszámíthatatlanságát; az élet csupa kaland velem, ezért is mentem hozzá.

Miután megláttam a parkban nyíló gyönyörű nárciszokat (egyet le is szakajtottam), már tudtam, mi fog következni. A szokásos padunkhoz siettem, ugyanis biztos voltam benne, hogy a férfi, akit szeretek, már ott vár egy csomag bonbonnal, s miután találkozunk, beülünk a Savoyba, és ki nem jövünk addig, amíg a Nap le nem megy.

Ám a padnál nem volt senki. Csalódottan leültem, és vártam. A közeli Saint Mary templom már megütötte a tizenegyet is, de Marcus még nem volt sehol. A park rémisztően csendes volt. Mikor Marcusszal eltöltöttünk néhanapján itt egy-két órácskát, a bábéskodók csak zavartak, viszont most az szúrt nekem szemet, hogy egy teremtet lélek sincs a közelemben. Idegesen markolásztam a leszakított nárcisz szárát, és az úrinő mivoltom mögött rejtőző múltam életre kelt. Menekülnöm kell innen! – súgta nekem valami belülről, miközben a szél titokzatosan újra feltámadt. Felpattantam, megemeltem a szoknyámat, és futni kezdtem. Észre sem vettem, hogy az úton jött valaki, belerohantam egy idegenbe.

- Pardon! – mondtam, és már mentem is volna tovább, mikor az idegen megszólalt.

- Semmiség, Gracy.

A hangja teljesen olyan volt, mint... Felnéztem rá, és egy fekete szempár nézett vissza rám, pont olyan, amilyen az enyém. Sötétbarna kendőt viselt a fején, teste rongyokba volt bebugyolálva, tartása kicsit görbe volt, bár látszott, hogy alig idősebb nálam. Ismertem őt, láttam már ezt az arcot, de őszintén megmondom, nem tudtam, hogy ki ő. Kutattam az agyamban, de nem találtam meg az előttem álló nő nevét, vagy legalábbis egyetlen kis részletet, egy múló pillanatot, érzést, ami segített volna. Gracy, Gracy... ki nevezett így? Nem emlékszem.

- Nem ismeresz meg? – kérdezte a nő.

- Röstellem, de nem. Ismerjük egymást?
- Ugyan, Gracy! Mi ez a kacifántos fecsegés!

És ekkor mintha valami bevillant volna Szicíliából, a rég eltemetett múltamból. Sötét sikátorok tűntek fel előttem, patkányok halk motozása, a förtelmes bűz, ami a közeli csatornából áradt, talján fiatalok káromkodása és lábdobogás, majd egy arc, aki ugyanúgy Gracynek szólít: Sbrigati! Siess, Gracy! Itt vannak a fakabátok!

Megborzongtam. Te jó ég! Felnéztem az előttem álló lányra, és alig jött ki hang a torkomon.

- Mea? Tényleg te vagy az? – suttogtam.
- Ja, én volnék – válaszolta, miközben megrántotta a vállát.

Döbbsen álltam. Meát néztem. Ez nem lehet igaz. Mindjárt felébredek, és akkor minden világos lesz. Az egészet csak álmodom.

- De ez...- kezdtem. – Én azt hittem, azt hittem, hogy te...

- Hogy meghaltam? – nevetett fel Mea. Nevetése félelmetes volt, a hideg is kirázott tőle.

- Igen – bólintottam. – Hiszen azon a napon a rendőrök ránk találtak, de mi Marcusszal el tudtunk menekülni. Viszont te Luigival ott maradtál. Azt hittük, meghaltatok a lövöldözésben.

- Én túléltem, épphogy – mondta komoran.

- És Luigi? – kérdeztem, és riadtan körbenéztem; már csak ő hiányzik ide!

- Nos, őt kilyuggatták – felelte dühösen Mea. Láttam, amint öklét összeszorította, amitől remegni kezdett a lábam.

- Miért kerestél meg? – tettem fel óvatosan a következő kérdést, amire magam is sejtettem már a választ.

Mea lekicsinyló pillantást vetett rám, majd belenyúlt a zsebébe, ami semmi jót nem jelentett, ugyanis Mea olyan,

hogy... Nos, mindig van nála fegyver. Sajnos most sem tévedtem, egy pisztolyt húzott ki a zsebéből, majd a csövét felém fordította. Túl sok idő telt el Szicília óta, így a fegyver látványától rosszul lettem. Pedig a szigeten nekem is volt saját revolverem, és lőttem is vele.

- Egy apró dolgot elfelejtettél – kezdte. – Markyval elvittétek az összes ékszert; nyakláncokat, gyűrűket, mindent. Majd leléptetek az országból, és ide menekültetek. Gondolom, mindent eladtatok, és megtartottatok magatoknak.

- Azt hittük, meghaltatok! – csattantam fel.

- Szép kis barát vagy, Gracy, Gracy Favaloro! Apád nem tanította meg, hogy sosem szabad cserben hagyni a társakat? Ja, elfelejtettem! – nevetett, és színpadiasan a homlokára csapott. – Az apád meghalt, a csatornában találták meg.

- Én nem hagytalek cserben titeket! Azt hittem, hogy meghaltál – zokogtam, miközben a fegyvert néztem Mea kezében.

- Kérem a pénzem! – kiáltotta el magát a lány, én pedig végképp összetörtem. A földre estem, mert a lábaim nem bírtak már el. Sírtam, és újra felidéztem azt a szörnyű délutánt. Hiába próbáltam elnyomni magamban ezt az emléket, egyszer felszínre kellett törnie.

A rendőrök bekerítették minket, és nem volt kiút. Tudtuk, hogy rövid életünk hamarosan véget ér. De Marcus mindig okos gyerek volt, azt tanácsolta, hogy másszunk fel az egyik házra, és meneküljünk a tetőkön. Így is tettünk; az ereszen és kisebb-nagyobb kiszögelléseken felkapaszkodtunk, kezünkben az ékszereket tartalmazó zsákokkal. Meát és Luigit pedig ott hagytuk. Még utoljára lenéztem, amikor felértem, és láttam a legjobb barátnőmet, ahogy felnéz rám. Könny csillogott a szemében, kitérte felém karjait, és valamit kiabált. Talán azt, hogy szeret, és meneküljek. Rettenetes volt

az egész. Marcusszal sikerült elmenekülnünk, valahogyan Angliába keveredtünk. Engem akkor elárasztott valami bódultság, azt se tudtam, hogy hol vagyok; Marcus vezetett állomásról állomásra, terelgetett a kocsitól a vonatig, onnan pedig a hajóig. Csak akkor eszméltem fel, amikor már Londonban voltunk. Az ékszereket eladtuk, a pénzt befektettük, és most egy kis villában lakunk, mint Mr. és Mrs. Anderson.

Ó, bárcsak itt lenne az én Marcusom, hogy újra megmentsen a veszedelem elől!

Kisöpörtem a kósza hajszálakat az arcom elől, amelyeket reggel még gondosan igazítottam a kalap alá, és felnéztem Meára, aki felém magasodott, akár egy rémisztő óriás.

És ekkor meghallottam, hogy valaki közeledik az úton. A szívem hevesebben kezdett verni, és amíg Mea az ösvényt figyelte, én addig felkászálódtam. A lélegzetem is elakadt, mikor megláttam a férjem. Mea is eltátotta a száját, majd hamar észhez tért, és a jövevényre fogta a fegyverét.

- Szervusz, Marky. Te megismeresz?

Válasz helyett a Marcus a kabátzsebébe nyúlt, és előhúzott egy revolvert. Döböntően néztem a férjemet, miközben újra remegni kezdett a lábam. Te jó ég! Most már muszáj, hogy álmodjak, ilyen nem létezhet a valóságban! Marcus egy hete távol volt a háztól, mert az egyik üzletét kellett lerendeznie, most meg itt állt előttem. Biztos ma érkezett haza, a cselédől megtudta, hogy itt vagyok, és utánam jött. Úgy néztem rá, mint egy földre szállt angyalra, a megmentőmre.

- Tedd le, Marky! – mosolyodott el gúnyosan a lány. – Visszaadjátok a pénzemet, és én már itt sem vagyok.

- Ó, nem – szólalt meg a férjem. – Ismerem a fajtádat, a nyakunkra fogsz járni, te kis csitri. Menj vissza Szicíliába, és ott fenyegesd az embereket.

- Velem ne beszélj így! – morogta Mea, és megrázta a fegyverét.

- Miért, mit fogsz csinálni? Lelősz, mint egy rühes kutyát? – kérdezte idegesen Marcus, miközben rám pillantott. Láttam a szemében, hogy fél. Minden gondolatát hallottam, azt suttogta nekem némán, hogy szeret. Könnyek gyűltek a szememben. Nem, nem történhet ez meg!

- Pont ezt fogom tenni! – üvöltötte Mea kikelve magától.

Mikor vált ilyen szörnyeteggé ez a lány? Régen olyan kedves volt velem; együtt nevettünk, sírtunk, és megosztottuk egymással a titkainkat. Olyanok voltunk, mint az ikertestvérek, ismertük egymást. De úgy látszik, nem eléggé... Aki itt állt előttem, az már nem a valódi Mea volt.

Engem már az ájulás kerülgetett. Hallottam két kattánást, ami a két kakas felhúzása volt, majd két hatalmas durranást. Riadtan kaptam a kezeimet a szemem elé, hatalmasat sikítottam, és ösztönösen levettem magam a földre. Hosszú másodpercekig ott gubbasztottam reszketve a sáros úton, de egy pissenést se hallottam, síri csönd volt. Féltem kinézni az ujjaim között. Mi lesz, ha azt látom, hogy Marcus holtan hever előttem? Vagy mi lesz akkor, ha Mea halott? Akkor Marcust felakasztják! Szólaljon már meg valaki! Adjon ki valaki egyetlen egy kis hangot, amiből én tudhatom, hogy mi történt! De csak csend volt, idegtépő, síri csend.

Nem bírtam tovább. Az ujjaim között félve kikandikáltam. És ekkor megláttam. A mellettem illatozó nárciszokat megvilágította a halovány napsugár, és szirmaikon friss vér csillogott. És tudtam, hogy bárki is halt meg, az életem már nem lesz olyan, mint amilyen eddig volt...

Hajza az álmokért

▷ Mázsza Izabella (11.d)

Egy lány szellő simít végig a az arcomon. Olyan könnyű mint egy pihe, olyan selymes mint az Ő érintése. A keze mintha még most is az arcomon pihenne. Lassan simít végig az arcomon, a szemhéjamon, megállapodva az ajkaimon. Majd az érzés tovamúlik. A kezek érintése megszűnik, csak a hiánya ég a tovább a bőrömön.

Lassan nyitom ki a szemem. A napsugarak erőlködve pislákolnak az ég alján, és mintha már át is vették volna a hatalmat a sűrű felhőréteg fölött.

Előttem a háborgó tenger. A végtelenül szabad hullámok mint vadlovak vágatnak a kis öbölben, ami a kisváros kikötőjének ad otthont. Vitorlás és hajó, ameddig a szem ellát. Leeresztett vitorlával és bevont horgonnyal állnak, magányosan, várva, hátha valaki kioldja, szabadon eresztí őket. A vitorlások látványa egy édes emléket juttat az eszembe.

-Biztos vagy te ebben? – néztem kételkedve rá, mire egy széles mosolyt és vállrándítást kaptam válaszul.

-Ha nem lennék száz százalékgig biztos, béreltem volna vitorlást, és kihoztalak volna egészen ideig?

-Attól félek, igen – fintorogtam, miközben a kezemben a táskáinkkal vártam, hogy indulásra kész legyen a hajónk.

Egy apró mosoly kíséretében visszafordult felém, és az énáltalam mázsás súlyúnak tartott csomagokat a kezébe kapta, és már pakolta is be a kis vitorlásba. Majd visszanyúlva húzott engem is magával a hajóba.

Elhelyezkedtem az egyik sarokban, és továbbra is durcásan bámultam a tájat. Amint elrendezett mindent, ő is helyett foglalt velem szemben.

Barcelona, Spanyolország

Egy elfojtott nevetéssel díjazta a gyatra próbálkozásom afelé, hogy kimutassam: szerintem egyáltalán nem volt jó ötlet hajnalok hajnalán kihajózni.

-Inkább próbáld meg élvezni! – szólt, és kezébe véve az enyémeiket, egy lágy csókot nyomott rájuk.

-De hát olyan hideg van, és minden nedves, ráadásul a tegnapi nap után csak egy kiadós alvásra van szükségünk, te ráadásul vezetsz holnap, és hogy fogsz úgy nyerni, ha... – lendültem bele a panaszkodásba, mikor a kezembe nyomta a kormányzásra szánt köteleket.-

-Mi lenne, ha elfelejtenéd mindezt, és csak átadnád magad az érzésnek? – vágott vissza.

-Jó, de én nem tudom, mit kell ezzel csinálni, még sohasem vezettem, mindig csak te és én....– kezdtem volna bele újra egy nagyot fújtatva, és bevallom, már egy kis pánikkal is kibővítve.

-Akkor mi lenne, ha megmutatnám? – súgta a fülembe, és a kezeivel átfogta a kötelet ő is. Az érintése perzselte a bőrömet. Feszülten figyeltem minden szavára, ami a

vitortlázás művészetéről mesélt, de egy idő után elveszttem az információk áradatában, és nem figyeltem másra, csak a tengerre. Szinte éreztem a tajtékzó habokat a talpam alatt, mintha minden percben a hajónk elnyelésére készülne, martalékká törve, majd elrejtve szem elől, mélységes gyomrába.

Hosszú idő után úgy éreztem, szabad vagyok. A feszültség, a nyomás, ami nap mint nap támad, békét sem hagyva nekem, most visszavonulót fűjt. Úgy éreztem, szabad vagyok, szabad, mint a sebes fecske, mint a megszelídíthetetlen oroszlán. Hosszú idő után először voltam újra önmagam.

...Tehát ha ezt csinálod, akkor a hajó nem indul a kormánylap fé... – a még mindig magyarázó hang rántott vissza a valóságba. Hirtelen felnéztem rá, és szinte magamba ittam az összes vonását. A tökéletes arcát, a szemöldökét, ahogy összehúzza a koncentrációtól, és a száját, ami még most is mozgott, észre sem véve, hogy már egy ideje a senkinek beszélnek.

Lassan érintettem az ajkaim az övéhez. Meglepődöttsége hamar feloldódott, és lágyan viszonzta. Miután elváltunk, aggódó, barna szemei az én kékeimet keresték.

-Valami baj van, Mon Amour? – kérdezte halkán, nem értve az előző váratlan cselekedtem. Az ölelésébe bújtam, és arcomat a pulcsijába temettem. Szorosan átkarolta a derekam, biztonságot nyújtva a külvilágtól.

-Nem, dehogy, csak... szeretlek – suttogtam neki szinte olyan halkán, hogy abban sem voltam biztos, egyáltalán hallotta. Egy apró puszt hintett a hajamba, és a kezei mintha még szorosabban fonódtak volna a testem köré.

Csak álltunk ott összefonódva a hullámozó tenger közepén, némán fogadva egymásnak hűségét.

Egy apró könnyecsepp gördült le az arcomon, ahogy ott ültem a hideg padon, némán, egymagamban. A jól ismert,

elviselhetetlen fájdalom töltötte be újra a lelkem egészét. Az óriási kavalkád és pánik, az emberek szüntelen kiabálása a szirénák hangjával keveredve. És a hangos csattanás, ami mint egy csengő, mi csupán az óra végét jelzi, úgy jelezte egy élet végét. Az emlékeimben hordozom az aszfalt kemény és dermedt érintését, ahogy a bőrömet csípte, miközben ott térdeltem egyes egyedül. Egyedül a hatalmas pálya közepén, a sok virágcsokor körül, a sok üzenet körül, amik még több fájdalmat hordoztak magukban. A kezemben a bukósisak, amely egykor mindent jelentett neki. A hangja visszhangzik a fejemben minden alkalommal, mikor rá gondolok.

„Abban a pillanatban, amint egy autóversenyző félelmet érez, abba kell hagynia. Nekem mindig ezt mondták. De az én félelmemnél erősebb a győzni akarás, hiszen minél közelebb is táncolsz a halál szájához, annál inkább érzed, hogy élsz. Az álmainkért küzdeni kell, te is tudod, hogy ez az én álmom.” Ezek az ő szavai. Annak a fiúnak a szavai, akit mindennél jobban szeretek... szerettem. Néha az álmaink árat követelnek azért, hogy valóra váljanak. Néha kegyesek, és megelégszenek egy aprócska szívességgel, de van, hogy olyat kérnek, amit teljesítenünk szinte lehetetlen. Vannak, akik olyan bátrak, hogy ez sem jelent akadályt... Ez az egy, ami vigasztal. Ő megcsinálta. Ő elérte. És még olyan sokat érhetett volna el... de ez már nem számít.

Ahogy a Nap egyre erősebben süt, úgy engedem át magam én is melegségnek. A könnyek nyomát egy mosoly fedi el, ami hónapok óta nem virított az arcomon. Lassan a móló szélére sétálok. Kezemben egy üveg, amibe a levelem rejtettem. Az aprócska palack finoman merül el a vízben, én pedig csak nézem, ahogy az üveg szélesebesen úszik el a hullámok hátán, benne a néma ígérettel, amit csak Ő és én tudunk.

Senki más, csak Tonio és én.

Nosztalgia

▷ Mandrino Laura (9.d)

...Micsoda tömeg, kavalkád. Sosem láttam még ennyi embert egyszerre egy helyen. Létezik egyáltalán ennyi szerzet, vagy képzelődöm?

Aztán ez a sok színes, vakító kivetítő. Nem sok ideje vagyok itt, de már úgy érzem, hogy vibrál a tekintetem, akármerre nézek is. Kissé mintha... elment volna a józan eszem. A sok neonfény mintha áthatolt, belém hatolt volna, hogy megbabonázhasson. Esetleg leköthessen, lefoglalhasson, hogy kivételesen ne magamra, hanem pont hogy a külvilágra figyeljek. Álljak meg hirtelen pár röpké pillanatra, hogy elveszek a város – vagy ez esetben városrész – nyüzgésében és momentumai légkörében.

Nem mintha maga a levegő olyan tiszta lett volna; azt nem mondhatom, hogy jólesett belélegezni, hiszen egy kezemen meg tudtam számolni, hogy tőlem nem messze hány üres sáv volt az utakon, taxi és más autók nélkül. De kivételesen ez nem vett el annyit a perc és az abban létrejött látkép értékéből. Ez is egyfajta sokat érő látkép volt a számomra, amire – remélem – később is így fogok emlékezni. Ennyire frissen, élénken, kicsit megszállva a pillanatban érő milliónyi impulzustól.

Azt hiszem, ilyen az, amikor az ember először van New Yorkban.

De ki kell ábrándulnom és össze kell szednem magam, tovább kell haladnom. Szinte minden percem ki van számolva, és semennyit sem vesztegethetek belőle. Ha jól tudom, végig kell mennem ezen az utcán, el kell hagynom az 1540 Broadway irodatornyot a West 45th Streeten. Jó

New York, Amerikai Egyesült Államok

hosszúnak
tűnik... és
ilyen későn
is mennyi
embert látni
még a
városban!
Szednem
kell a lábam,
ha itt gyors
akarok lenni.
Viszont
biztonság –
és gyorsaság
– kedvéért

nyitva tartom a szemem, hátha felfedezek pár rövidítést, ahol át tudok surranni és levágni ezt a hosszú szakaszt.

Úgy jó elmenni külföldre, egy ismeretlen városba, hogy közben az ember azt megismeri, olykor saját kedve és módszerei szerint térképezi fel. ...Nem pedig átrohan a látnivalókon és a többi, hétköznapi civileken. Vajon furcsán néztek rám? Valójában valószínűleg észre sem vettek, rám sem hederítettek. Biztos csak azt hitték, hogy egy munkából jövő egyszerű ember vagyok. Még ha ilyen későn is, jóval sötétedés után. Vajon ők miért vannak kint ilyenkor? Csak én gondolkodnék ennyit ezen? Meglehet... Az átlagember egyébként sem keveri ilyesmibe magát, mint én tettem, régebben. Akkor most nem lenne ez, nem lennék itt. De nem érzem úgy, hogy bánom. Ami most fontos, az az, ami jelenleg előttem van, a jelen. Nem éri meg keseregnem a múlton, hiszen azt visszacsinálni már nem lehet. Most az a fontos, hogy kitaláljak a hátsó utcákból és a fölém tornyosuló épületeik közül.

Még itt is; a keskenyebb járdaszéleken is jelen van a sok vadító neon. Egyik helyen bíborvörös, máshol karmazsinpiros, aztán azúrkék, smaragdzöld, rágógumi-rózsaszín, áfonyalila, és néhol az a tiszta, vakító felhőfehér. Különösen az, úgy világította meg azt a kis teret maga körül, mintha Mennyország lett volna. Makulátlanra színezte, csiszolta. Ki sem találná az ember, hogy egy sötét mellékutcában jár...

De ahogy néztem a régi, meggyötört, lyukas, repedt betont, elkezdtem felfedezni rajta halvány pöttyöket is. Egyre többet és többet látok, mégis honnan jönnek ezek? Azonnal kaptam is választ a néma kérdéseimre; az ég beborult – még ezen a sötét éjszakán is kristálytisztán látszódott – az eső pedig rám szakadt, úgy, mintha én lennék az egyetlen ősellensége.

Gyorsan behúzódtam valami ereszszerűség alá, hogy ne ázzak el teljesen, de ugyanakkor a lábam égett; folytatnom kellett az utamat, nem veszíthettem időt! Még egy kis tétovázás után nagy levegőt véve kimerészkedtem a menedékem alól, és az előbbieket is felülmúlva, annál is sebesebben kezdtem el szedni a lábam.

Egyszer csak hallottam egy villámlást, sőt becsapódni is láttam, tőlem nem messze. Ez is fényt adott a kis területnek egy pillanatra, utána pedig a beton már-már fájdalmasan égett. Egy jel, egy hívószó volt, akárcsak a többi; sietnem kell.

Csak ezek után éreztem igazán az esőt magamon. Hideg volt, de minden új csepp csak egyre jobban biztatott.

Jó úton járok, csak el kell érnem a végét. Végül is... láttam már ilyet, tapasztaltam már hasonlót. Csupán másik városban.

Ez nekem ugyanaz, csak másik néven.

Ósi csönd

▷ Lőkös Villó (8.b)

Egyszer furcsát álmodtam,
Egy folyosón sétáltam.
Telis-tele volt ajtókkal,
Az élet kapuival.

Léptem egy merészet,
S megfogtam egy kilincset.
Kinyitottam az ajtót,
Váratlan kép fogadott.

Nem volt ott semmi különös.
Leszámítva a csendet,
A csendet, mely mindent átölelt,
És a szívembe is belefészkel.

Nem olyan csönd volt, mint gondolod,
Ez ősi egyveleg volt.
Ott volt benne minden,
Mit ma könnyen elfeled az ember.

A hegyet s völgyet,
A vadregényes szelet.
A folyó lágy csobogását,
A szív minden dobbanását.

Hát nem akarsz itt állni?
Itt állni az anyaföldön,
Mit csak kölcsönbe írt fel Atyánk.

De neked ez mégsem elég?
Elég, elérhetetlen csillagokra törsz, vámpír!

Akkor felelj hát:
Miért? Ha tudod,
Megnyerhetetlen játszma áll előtted.

Barcelona, Spanyolország

Emlékszel? A Vörös-tenger
Is csak egyszer nyílt meg.
S vajon észbe kapsz majd-e?
Létezel-e évezredek múltán, cinege?

Kicsi, buta cinege.
De mégis itt vagy,
A világon mindennek értelme van.

Valami mindig mozgatta a szálakat,
Valaki mindig segítségre suhant.

Felelj hát, fajankó,
Gyilkos, ormótlan élet-elszívó.
S lám, most hallgatsz,
Kérdésemre választ nem adhatsz.

És mi mégis itt vagyunk,
Szabadon járunk fel s le,
A lényeket nem is sejtve.

Keresünk valamit,
A probléma az,
Hogy magunk sem tudjuk, mit.

Olykor mintha hallanék valamit,
Finom susogás:
Az Ősi csönd hívogat,
De vendéget már nem fogad.

De nekünk mégis keresni kell,
Különben miért lenne nekünk itt hely.
Ősi csönd, ó halld szavam:

Amíg szó van, s élet fogan...
...Addig üldözni fognak.
Örökkön örökké.

Fekete-fehér

▷ Bukovinszky Ádám (8.b)

A hely fehér. Minden fehér, a falak, a padló, még a tető is. Csak az árnyékokban van valami sötét szín. Ott pedig néhány utcagyerek áll, tinédzserek, kiknek napi tevékenységét a járókelőktől való kéregetés, vészesebb esetben kisebb rablások tették ki. Viszont legyenek akár koldusok, akár piti bűnözők, zsebükben mindig volt valami apró fegyver, legyen az egy keményebb cső vagy kés.

Simon Jacobson nagy kedvelője volt ennek a helynek. Akárki jött is ide, a hely hatással volt rá, és nyitott könyvként mutatta lelkét a világnak. Habár ez a könyv nehezen volt olvasható, Simon mégis kezdte látni azt, amit megmutatott. A ruhák. Ha ránézett valakire, tudta, hogy az illető lelke mennyire tiszta. Vegyük például az előbb említett fiatalokat: Azok, akik kéregetnek, világosszürke, kopott rongyokat viseltek, ellenben azok, akik rablással keresték kenyerüket, fekete, szakadt ruhában támasztották a falat.

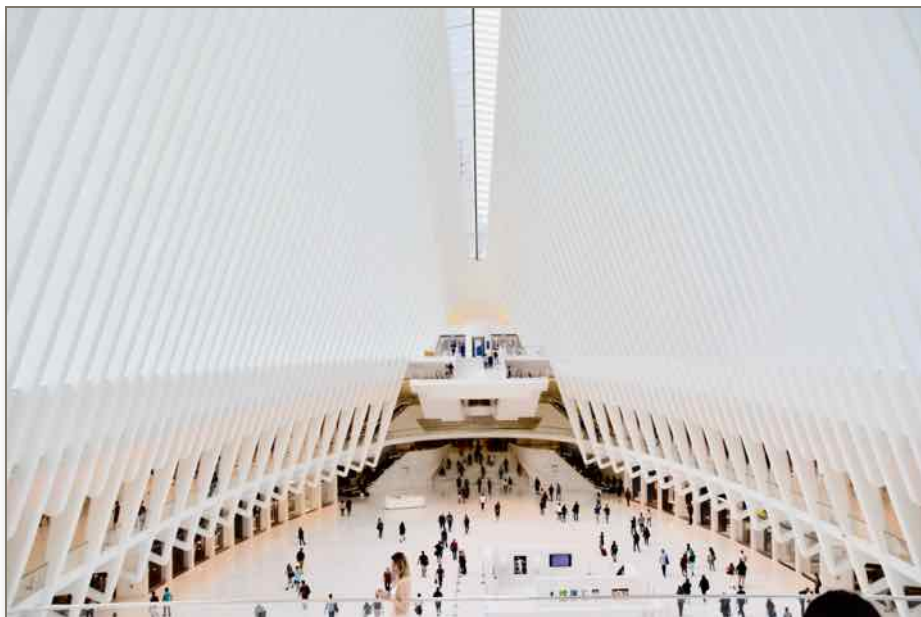
Simon azért járt ide, hogy olvassa az embereket, és itt szokott üzletet kötni másokkal. Két „kollégája” két oldalról kísérte, közben egymással, valamint vele társalogva.

- Főnök, nehogy már az összes pénzt eladományozza valami árvaháznak! Honnan kapom majd a fizetésem?

Simon elmosolyodott. A testőrei sötétszürke ruhában voltak. Nekik csak a pénz számított, amit ezekből az illegális üzletekből szerezhetek.

- Ha már illegális dolgokat adunk el, a pénz kerüljön jó kezekbe, nemdebar? Neked is jut belőle, nyugodj meg.

Ő maga meg volt elégedve a ruhájával. Makulátlan öltönye elég érdekes képet festett róla: Kívül szürke, belül viszont tiszta és fehér anyaga egy már-már értelmezhetetlen

New York, Amerikai Egyesült Államok

képet festett a szemében. Tudta, hogy ha jobban rákoncentrálna, meg tudná fejteni önmagát, de ebben valami mindig megakadályozta. Ennek a valaminek a mibenléte sosem tárult fel előtte. Olyan misztikum volt, amit ő sose értett, de mindig is tudott a létezéséről.

- Az ügyfélnek már itt kéne lennie. Nem aggódik, főnök?

- Nem, határozottan nem. Megegyeztem vele, és ő olyan ember, aki tartja a szavát.

- A helyi maffia vezetőjeként biztos, de közben könnyedén ránk hozhatja a rendőrséget...

- Nem hinném. Több dolgot tudok rábizonyítani, mint ő maga is hinné. És amennyiről tud, az is épp elég egy életfogytiglani szabadságvesztésre. – Azt már nem akarta elmondani, hogy ez a hely az ő titkos fegyvere erre a

helyzetre. Tudja olyan jól csavarni a szavakat, hogy ha tudja, milyen emberrel beszél, meg tudja győzni bármiről.

- Biztos maga ebben? Nehéz többet állítani rólam, mint amennyit én is tudok, Mr. Jacobson.

Az „ügyfél” felbukkant. Éjfékete ingje és nadrágja egyértelművé tette sötét lelke céljait. Simon a fejét csóválva intett a testőreinek. Azok egyike háta mögül elővett egy bőrröndöt.

- Ebben hozta az árut? Azt hittem, óvatosabb ember – a második mondatnál a férfi mosolyra húzta a száját. Ez igencsak gyanús volt. Simon óvatosabban folytatta a társalgást.

- Biztos vagyok a dolgomban. Megvan a pénz?

- Bizony. Itt van ni. – A maffiavezér egy tiszta aktatáskát vett elő.

- Szeretném magam ellenőrizni. Itt és most.

- Mindenki szeme látára? Nem annyira biztonságos szerintem...

- Gondoljon, amit akar, és adja ide a pénzt, hogy ellenőrizhessem.

A maffiavezér izzadt. Ez nem volt jó jel. De legalább odaadta az aktatáskát. Simon kinyitotta, és kivett egy köteg pénzt. Megvizsgálni sem volt ideje, mikor megtörtént az, amitől tartott.

- Rendőrség! Megállni!

A pénz hamis volt. Nyilvánvaló. Felnézett az aktatáskából. Jól sejtette: A rendőrök mind sötétszürke ruhában voltak. A parancsnokuk szénfekete egyenruhában állt, és közelített felé.

- Drogokkal való kereskedelemért le van tartóztatva! – Csak egy személyről beszélt: Simon rögtön tudta, miről is van szó.

- Ugyan már, James, ne légy ilyen bolond! Nem mondhatod szimplán csak az arcába!

- Dehogynem, Jason! Ez az ember galádabb, mint bárki, akit eddig láttam!

Két teljesen idegen alak közeledett feléjük. Mindkettőjük szinte már világítóan tiszta, fehér ruhát viselt. Simont lenyűgözte a két alak tisztasága.

- A másik se jobb! Drogot ad el...

- Nézd csak meg jobban, James Baptiz, azt az embert! Az öltönye belseje fehér, mint a hó. Segítsük ki ezt a kedves lelket.

- Rendben van, kuzin. Maga, nyissa csak ki a bőröndöt!

A testőr Simonra nézett. Ő bólintott, és a testőr kinyitotta a bőröndöt. Egy réteg ruha alatt ott rejtőzött a fehér por. A Jason nevű férfi kivett valamennyit az egyik tasakból, megdörzsölte, és a rendőrtiszthez fordult.

- Ez liszt. Uram, úgy vélem, a férfi és barátai ártatlanok.

- Nem úgy, mint maga, maga korrupt, feketeruhás, álnok gazember! – kiáltott fel a másik tiszta lelkű.

- Uraim, kérem, nem kell ilyen nagy ügyet csinálni belőle, semmi nem történt... - motyogta rendőr.

Ekkor a maffiavezér odaugrott, és elkezdte rázni a rendőrtisztet.

- Milyen semmi? Megegyeztünk, te mocsok! Letartóztatod ezeket a barmokat, és kész! Odaadtam a pénzt, úgyhogy most már meg is teszed!

- Testvér, ne hallgass rá. Tedd azt, ami jó. Ez az ember sok bűnt követett el, ne kövesd őt! – A James nevezetű férfi nyugodtan kérte a rendőrtisztet, akinek ruhája egyre világosabb lett. Egyszer csak gyomron vágta a maffiavezért. Az összerogyott és a rendőr felkiáltott:

- Le van tartóztatva rendőrfelügyelők megvesztegetéséért és hivatalos személy elleni erőszakért! Fiúk, bilincseljétek meg!

A rendőrök, akik eddig tátott szájjal figyelték a helyzetet, most hirtelen észbe kaptak, és letartóztatták a maffiavezért. Simon a két fehér ruhás férfihez fordult.

- Kik maguk?

- Csak két férfi, akik az ígét terjesztik.

- Minek az ígését?

- A világ rendjének igazát és az emberi lélek titkait. A nevem James Christ, és el akarom terjeszteni az igaz ígét, még ha az életembe kerül is. Ha szabad megkérdezni: mit akart tenni a pénzzel?

- Egy árvaháznak adományoztam volna. – Szavai hallatán Mr.Christ társa felvonta a szemöldökét, de maga az igeterjesztő helyeselve bólintott. Hirtelen csak a rendőrtiszt hangját hallotta maga mögött.

- Ha tudtam volna, hogy ilyen nemes célért teszi! Kérem, fogadja el azt a pénzt, amelyet becsstelen módon fogadtam el! Megkönnyítené lelkemet. – James szeme felragyogott a mondat hallatán. Szavai elérték hatásukat. A rendőr ruhája már nem volt olyan sötét, James szavai után ruhái rögtön egy világosabb színt vettek fel. Ezt Simon csak most vette észre. James alakja hirtelen nagyot nőtt a szemében. Más ruhaszínének megváltoztatása csodával ért fel. Nem tudta, miért, de úgy érezte támogatnia kell ezt az embert.

- Mr. Christ, kérem, hadd segítsem magát! Akármiről is van szó, én ott állok ön mellett!

- Rendszerben van. Ám neved máttól más lesz, mivel új életet élsz majd: Peter leszel. Peter, a szikla, aki majd fenntartja a tanításom.

Csalfa fények

▷ Bobák Mirabella (8.b)

A hotelből kilépve egyből beszippantott a nyüzsgő utca mindent elnyomó aurája. Egyáltalán nem bántam, hogy otthagytam az unalmas kis szobámat, hogy átadhassam magam New York felfedezésének. Életem legjobb ötletének tűnt ez a kiruccanás.

New York, Amerikai Egyesült Államok

A fejemben az eddigi meghitt nyugalom helyét káosz vette át. Az aggodalmaim belülről rágtak, és kétségbeesetten próbáltam kiutat találni azon béklyóim közül, amelyekről azt hittem, már rég magam mögött hagytam őket.

Bizonytalanság. Félelem. Magány.

Azért jöttem ebbe az országba, hogy ezeket elhagyjam, de megtaláltak. Elesettnek, zavarodottnak éreztem magam. Eltévedtem.

Már nem láttam a fényeket, csak a sötétséget, ami azok mögött lakozott. Várva, hogy egy gyanútlan áldozat a markába sétáljon. Én pedig gyenge voltam. Túl gyenge.

A pánik átvette felettem az irányítást, és elfelejtettem, hogy hol vagyok, merre kell mennem. A fények csalfa játéka magához vonzott, mint lepkét a gyertyaláng. És túl későn vettem észre a veszélyt. Már nem volt mit tennem. A fény beszippantott, elnyelt, nyomot sem hagyva utánam. Mintha soha nem is léteztem volna.

A kalandor próba

▷ Nyíri Virág Julianna (5.a)

Lili vagyok, 27 éves és kalandor. Magyarországról indult a repülőm 2 hete. Megérkeztem a bázisunkra, ahonnan másnap indult a kalandunk.

Az úti cél Dubai, Egyesült Arab Emírátságok volt. Dubai eléggé messze van Dohától, ahol minden elkezdődött. Sokat gyalogoltunk, amíg végre egy árnyékos pihenőhöz értünk. Az utunk eléggé kalandos lett, mivel másnap még rengeteget mentünk, aztán 2 hétig teveháton utaztunk, ami sokkal nehezebb, mint lovagolni. Ezután már nem voltunk messze az úticéltól.

Sajnos az utolsó előtti napon az összes teve megvadult, láttak egy hangos quadot, amitől megbokrosodtak, és bevittek minket 15 km-rel arrébb a sivatagba. Ott a teve ledobott a hátáról, és elballagott. Szerencsére már csak 25 km-re voltunk a céltól, de még mindig volt egy nagy baj, ami nem volt más mint, hogy elvesztettük a térképet. Visszamentünk, hogy megkeressük a térképet, de sajnos nem találtuk meg. Nagyon kétségbe voltunk esve. Aztán egyszer csak az egyik homokdűne alatt megtaláltuk a térképet. Így két nap múlva épségben megérkeztünk célunkhoz.

Már nagyon örültünk, hogy nemsokára hazamehetünk. Elköszöntünk egymástól, és hazamentünk. Otthon a családunk nagyon örült, hogy viszontláthat minket.

Doha, Katar

New York

▷ Musah Bilal David (5.a)

Egyszer New York városában élt egy Lucky nevű, 11 éves kislány.

Lucky mindig egyedül ment iskolába a Karate parkból. Nagy szerencséje volt Luckynak (már csak a neve miatt is!), mert mehetett akár metróval vagy akár busszal is.

Egyik reggel, mikor a buszon ült, váratlan zajra lett figyelmes. A busz megállt, a föld vibrált körülötte, és hirtelen elkezdett repedezni a beton... aztán egyszer csak beszakadt az úttest, és bezuhantak egy metróvonal közepére mindenestől. A metró épp akkor haladt el a sérült szakaszon, és hatalmas baleset történt. A metró és a busz is megsérült, a járművek roncsolódtak és összetörték.

Isteni szerencse kellett hozzá talán, de a buszon nem történt komolyabb, életveszélyes sérülés, ám pánikban nem volt hiány... az emberek a járműben rekedtek, ami oldalára fordulva szorult a metrójáratba. A metrókocsik üresen közlekedtek éppen, vissza a bázisállomásukra, csak a metróvezető utazott a szerelvényen.

Mindenki igyekezett a tűzoltókat hívni, de senki nem járt sikerrel, mert a föld alatt nem volt térerő, a jeladó készülékek is tönkrementek az alagútnak azon a szakaszán. Néhányan még rádiójelekkel is próbálkoztak, de a betonhalmok miatt ez sem hozott segítséget.

Mikor valamennyire elkezdtek a bajba jutott emberek megnyugodni (a körülményekhez képest persze), akkor valakinek eszébe jutott betörni az oldalára fordult busz felfelé néző ablakait, így egymást segítve át tudtak mászni a föléjük tornyosuló sérült metrószerelvénybe. Ott már a bajba jutott társaság azon törte a fejét, hogyan juthatnának ki az

New York, Amerikai Egyesült Államok

alagútrendszerből, és hogyan szerezhethének segítséget azok számára, akiknek a lába kissé megsérült, így a hosszú gyalogláshoz már nem lett volna erejük.

- Valaki, aki gyors, és talán ismeri a környéket, a telefonja zseblámpa funkciójával és neon színű, fényvisszaverős pulcsiban induljon el a legközelebbi megálló felé, és riassza

az ottaniakat! – osztotta meg a kis Lucky a hirtelen jött ötletét a többiekkel.

A zavarodott, megszeppent emberek ijedten nézegettek körbe, ki jelentkezne a feladatra, végül Lucky vállalkozott, ha már az ő ötlete volt ez az egész. Összeszedték a táskákról a fényvisszaverő csíkokat, a kabátokról a világító matricákat és cipzáraikat, a messziről feltűnő, élénk színű, villogós cipőfűzőket, még egy sárga baseballsapka is akadt. Mindenki odaadta, amije csak volt, hiszen tudták, Luckynak láthatóvá kell válnia, és gyorsan segítséget hoznia. Mindenki nem fért ki a metróröncsön keletkezett lyukon, egy idős asszony szomjas volt, egy kisgyerek sírni kezdett, egy kismama úgy érezte, orvosra lenne szüksége, és a nagy hasa miatt különben sem tudott kimászni a kocsiból.

Lucky kisfiú volt, de összeszedte minden bátorságát, leküzdötte a sötétől való félelmét, a bajba jutott emberekre gondolt a metrókocsiban, és megindult a homályos alagútban. Óvatosan, a fal mellett tapogatózva lépkedett a nedves fal mellett, és vigyázott, hogy ne lépjen bele valami gödörbe. Amikor az első váltóhoz érkezett, azonnal átállította azt, mert eszébe jutott, hogy ha jönne egy újabb járat, az belerohanna a sérült kocsikba, és még nagyobb lenne a baj. Ahogy ebbe belegondolt, még jobban szedni kezdte a lábát, nem képzelt már semmi rosszat a sötétbe, csak az vitte előre, hogy sietnie kell, hoznia kell a segítséget. Úgy kapkodta a lábait, szinte futásnak eredt a bizonytalan terepen, és alig 5 perc múlva beért egy közeli állomásra.

Riasztotta a ráérő jegyellenőrt, aki 15 perc alatt mindent elintézett, adóvevőjén beszólt az irányítóközpontba, ahol leállították a járatokat, lezárták a baleset körüli megállókat, kiterelték az embereket, és elindították a műszaki mentést.

Lucky felment a felszínre, és a biztonság kedvéért még felhívta mobiljáról a tűzoltókat és a katasztrófavédelmieket.

Pontos leírást adott a föld alatti balesetről, az emberek állapotáról és arról, hogy kinek milyen segítségre lenne szüksége. Nem felejtette el a szomjas beteg nénit és az ijedt kismamát sem. A mentés így alig egy órát vett igénybe – 20 tűzoltó, több helikopteres egység, mentők, 15 rendőr részvételével, és még néhány tucat újságíró is ott ugrált a közelben...

Természetesen mindegyikük Luckyt, a kis hőst faggatta.

Nagy nehezen, amikor vége lett a kalamajkának, megérkeztek Lucky szülei is, és elvitték őt sütitni a Sugar&Taste cukrászdába. Könnyű dolguk volt, mert a helyszínre érkezett rendőrfőnök felmentette a kisfiút az aznapi iskolába menetel alól. Alig fogyott el pár fánk, egyszer csak élénken csipogni kezdett Lucky telefonja. Barátai, osztálytársai gratuláló üzeneteivel telt meg a képernyő. Mr. Bulls, a polgármester élő adásban jelentette be, hogy a 11 éves kisfiú kapja az Év Hőse címet és a vele járó 10.000 dollár jutalmat is.

...még aznap este történt, hogy Lucky a szobájába ment, hogy megválaszolja a sok SMS-t, amit kapott, reagáljon a kommentekre, és snapchaten megköszönje a jó kívánságokat az embereknek. Aztán viberen és messengeren felhívta a barátait és az osztálytársait, hogy mindent megosszon velük erről a különleges napról.

Este 9 lehetett, amikor megszólalt a csengőjük. Egy ismeretlen szőke srác állt az ajtóban egy csomaggal a kezében. Luckynak hozta köszönetképpen, mert megmentette a kistestvérét. A kisbaba aznap délután született a kórházban, és annak köszönhetette az életét és az egészségét, hogy a bátor kisfiú a buszon utazó terhes kismamára gondolt, és megszorozta a lépteit a félelmetes alagútban, amivel sikerült időben segítséget hoznia.

Ember a sivatagban

▷ Mester Abigél (5.a)

Egyszer csak felébredt. Végre megláttam az arcát! Szép, barna szemű, barna hajú lány volt. Nagyon meleg volt, gyorsan le is vette a pulcsiját, haja csak úgy szállt a szélben. Körülnézett.

-Hol vagyok? – kérdezte.

-A jeepen találtalak. Elájulva. Nem tudom, hogyan kerültél oda – feleltem.

-Ajj! Hol a gépem?!

-Gép?! Itt nem volt semmilyen gép. Honnan való vagy?

-2021. november 4. van, nem?! Magyarországról.

-Az lehetetlen....1988. január 5-öt írunk. Nem?!

-Akkor én-én....

Furcsa volt a lány. Azt hittem, hogy nincs magánál. Gyorsan elmagyaráztam neki mindent a máról. A lánytól megtudtam, hogy Abigélnek hívják, és 11 éves, meg azt, hogy a Babitsba jár, amit nem ismerek. Teltek a napok, egyre inkább azt hittem, hogy Abigél irtózatosan beverte a fejét. Elmesélte, hogy a jövőből van, amit nehéz volt elhinni. Egyik nap azonban csoda történt! Abigél a jeepet vezette, amikor az hirtelen felgyorsult.

-Időutazás! – kiabálta.

Én meg visszaordítottam:

-Emlékezz Víggh Magdolnára! Rám!

Hirtelen fékezett, és odafutott hozzám.

-Tessék? – kérdezte. – Víggh?! Heni a gyereke meg Ricsi?

-Igen – válaszoltam egy kis idő után. – Miért?

-Mama! – ugrott a nyakamba a lány. – Te se felejts el!

Majd látsz 23 év múlva! Szeretlek.

Nem nagyon értettem, de bólintottam. Újra felült a járműre, és eltűnt, csak úgy.

-Nem felejttem el ezt a lányt. Vajon tényleg létezik időutazás? – gondoltam magamban.

23 évvel később:

2021 november 4. van, és ma emlékezem meg arról a napról, mikor Abigél unokám időutazott.

Dubaj, Egyesült Arab Emírátsok

Szokatlan mese

▷ Keszthelyi Vilmos (6.b)

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény király. Ennek a szegény királynak volt egy nagyon csúnya leánya. Hiába ígerte oda a fele királyságát és a leánya kezét, évek óta senki sem akadt, aki feleségül akarná venni a királylányt. Az idő múlásával pedig a leány csak veszített a hamvasságából, és közben még csúnyább lett, a király meg még szegényebb.

Mit volt mit tenni, a király továbbra is reménykedett, hogy kerül végre valahára egy jelentkező, akinek már a háromnegyed királyságát is odaadná és persze a leányát. Még megvívnia sem kellene a lány kezéért, minthogy jelentkező híján nem is volt kivel. A király országa is ínségben élt, és ő maga is nélkülözött. A palota kongott az ürességtől, néhány szolgáló vette csak körül, a kincstárnokot már régen elbocsátották, mert nemigen volt mit őriznie. Üres volt a kincstár, nem volt bizony a kincsesládákban semmi.

Egyszer aztán mégis egy legény állított be az udvarba. Nem cifra ruhában jött, nem díszes paripán, de nem bánta azt senki, fő, hogy házassági szándékkal érkezett. A királykisasszonynak meghagyták, ne nagyon mosolyogjon, mert kilátszanak a girbegurba fogai, és ne is nagyon beszéljen, nehogy valami csacsкасágot találjon mondani, és elijessze az egyetlen kérőjét. A fiú a király elé állt, és így szólt.

- Felséges királyom, nem tudom, hogy jó helyen járok-e, ha a boldogságot keresem. Nem vagyok biztos abban, hogy leányod keze és háromnegyed királyságod igazán kell-e nekem.

- Hogyne járnál jó helyen, drága fiam! - kedélyeskedett a király.

- Hát jól van, de csak akkor hiszem el, ha kiállod a három próbát, amit feltételül mondok - felelte az ifjú.

Megszepezt a király, nem szokott neki feltételeket szabni senki. De be kellett látnia, hogy nincs más választása. Igaz, már régen nem volt abban a korban, amikor az erejét akarta volna fitogtatni. Öreg volt, fáradt és szomorú. Elég volt, ha csak országa nyomorúságos helyzetére gondolt vagy a csúnyácska leányára. Nem akarta, hogy meggondolja magát a legény, aki hosszú idő után végre az udvarába tévedt.

Megkérdezte hát bátortalanul:

- Mégis, mi lenne az első próba, amit teljesíteni kellene?

- A kopár udvarod, ahol már jó ideje nem virít semmilyen virág, legyen teli újra virágokkal! Nem szabok hozzá határidőt, nálam nem három napból, hanem bizony háromezréztől áll egy esztendő. Ha tavaszra kivirágzik az udvari kert, üzenj, és visszajövök - azzal tovább is állt.

London, Egyesült Királyság

Vakarta a fejét a király, de azért örült is, hogy nem másnapra kérte a legény a virágzást, mert azt aligha tudta volna teljesíteni. Hanem most aztán az egész palotát felforgatták virágmagokért, hátha valamelyik helyiség valamelyik zugában találnak

még valamilyen elültethető magot. Nem hiába tette tűvé az egész udvart, mert egy rég elfelejtett ládában rengeteg

nárciszbagyára bukkantak. Azokat aztán mind elültették, még a csúnya királykisasszony is segített a munkában. Mindenki azt várta, hogy tavasszal virágba boruljon a kopár kert. Nem is maradt el a csoda. Olyan gyönyörűen sárgállott márciusban a park a sok nárcisztól, hogy öröm volt ránézni. Minden zugból virág bújt elő, még a kerti padok alól is. Jött ám a legény tavasszal, tetszett neki a sok virág.

- Jól van, az első próbát kiálltátok - mondta. - De még kettő hátravan.

Tudta ezt a király is, félve hallgatta, hogy most majd mivel áll elő a legény. Nem volt se pénze, se kincsei, hogy kacsalábon forgó kastélyt vagy függőhidat építtessen, ha illet kívánna az egyetlen kérő, mert mondanom sem kell, azóta sem akadt új jelentkező az udvarban. Hanem a legény nem kacsalábon forgó kastélyt kért a királytól, de nem is függőhidat, hanem ezt mondta:

- Felséges királyom, van-e a palotában liszt meg só?

- Hát az talán akad még - bólintott a király.

- Akkor gyúrással abból egy Buddha-szobrot. De nem ám akármilyet, hanem akkora legyen, de olyan hatalmas, hogy híre menjen az egész országban! Ha majd hallok én is róla, eljövök és megnézem. Van ugyanis egy majmom, aki nagyon szereti a sőt, és ha valóban sóból és lisztből készült az a szobor, biztos szívesen megnyalja a sőt rajta. Avval megint elment a legény.

Sürgette volna a szobor készítését a király, hiszen napról napra öregebb lett ő is, meg a királylány is. Nem akarta, hogy megint fél év teljen el, mint legutóbb a nárciszokkal. A palotában összehordták az összes lisztet és sőt, amit itt-ott találtak, és nekiálltak összegyúrni a szobor anyagát. Mindannyian gyúrták, nyomkodták, hogy jól formázható tésztát kapjanak belőle. Akkor aztán a hopmestert bízták meg, hogy készítse el a szobrot. Vakarta a fejét a hopmester,

ő bizony nem látott még életében Buddha-szobrot, nemigen tudja, hogy kell annak kinéznie. A királykisasszony sietett a segítségére, akinek ügyes keze volt, és látott már képeken ilyen szobrot. Neki is gyürkőzött azonnal a munkának, és dolgozott rajta reggeltől estig, néha még tovább is, ha nem fáradt el nagyon. Igyekezett nagyon a művel, hogy minél előbb visszatérjen a legény, akit egyre jobban várt.

Lopburi, Thaiföld

Ahogy elkészült a szobor, a király megparancsolta, hogy vigyék a szobrot a kert kapujába, hogy lássa mindenki, aki arra jár, és vigye a hírért, hogy eljusson a kérő fülébe, akinek persze azóta sem akadt vetélytársa.

Ugyan a szobor elkészült, de az olyan hatalmas volt, hogy alig lehetett megmozdítani. Összeszaladt az egész udvar népe, és mind együtt próbálták tolni, tuszakolni, de csak lassan haladtak a kapu felé. Ahogy ott nagy keservesen tuszkolják, taszigálják, egyszerre csak a szobor megakadt egy kőben, de az emberek meg minden erejükkel tolták-nyomták tovább annyira, hogy a szobrot felborították, és a dolgos kezűek egymás hegyére-hátára buktak. Meghűlt a vér mindenkiben látva, hogy ott hasal előttük a toronymagasságú szobor. Aztán egykettőre észbe kaptak, és igyekeztek minél gyorsabban talpra állítani, nehogy észrevegye a király, hogy milyen baklövést követtek

el. Aztán szemügyre vették, hogy mi sérült meg rajta, de csak az orra hegye tört le, az álla horzsolódott le kicsit, és az arcán lett két repedés. Éppen az arcára esett szerencsétlenül, de a többi része sértetlen maradt. Remélték azért, hogy a kérőnek így is tetszeni fog. Nemsokára jött is a legény, hozta a majmát is magával egy kosárban. A szobor láttán elégedetten bólintott - a törött orra nem szólt semmit, - de már tudta, hogy a szobrot a királykisasszony készítette. A majmát meg kiengedte, aki felszaladt a szobor vállára, és jóízűen nyalta róla a sót.

- Hát, jól van. A második próbával is végeztetek. Lássuk a harmadikat! Ez egy kicsit nehezebb lesz. A király és a királykisasszony összenézett. - Ismeritek-e azt a szürke betonkerítést az ország határán? - kérdezte a legény. – Mert az olyan szürke és olyan unalmas, hogy nem illik ehhez a szép országhoz. Azt kérem tehát harmadik próbatételül, hogy fessétek le. De nem ám akárhogy! Fessétek rá azt az állatot, amitől a királykisasszony fél, de én nem, és fessetek rá még engem is, aki majd szembeszállok vele! De úgy legyen rajta a képen, hogy rá is nézzek a fenevadra, meg nem is, élethű is legyen az állat, meg nem is, lehessen is tudni, hol vagyunk, meg nem is.

Törték a fejüket az okosok, mi legyen a képen. A királykisasszony nagyon bátor, nem fél ő sem a póktól, sem a szúnyogtól, de még az egerektől sem. Mire gondolhatott a legény, vajon milyen fenevaddal akar megvívni? De a királykisasszony nem esett kétségbe, csak annyit mondott, hogy bízzák rá, majd ő elkészíti a képet. Csak ecsetet és festéket kért jó sok vödörrel, mert nagy ám az a kerítés, és létrát, hogy elérje a tetejét. Sietett a munkával, hogy mielőbb elkészüljön, mert egyre jobban tetszett neki a legény. Amikor aztán kész lett a kerítés, jött is az ifjú hamar, nem ment már túl messzire, mert bizony megkedvelte a leányt. Igen

meglepődött,
amikor aztán saját
élethű mását látta a
kerítésen egy
aligátorral
szemközt. Igaz,
csak akkora volt a
fenevad, hogy a
tenyerében is
elfért. Avval nézett
szembe sötét
napszemüvegben,
így aztán a
szemébe is nézett,
meg nem is, az aligátor élethű is volt, meg nem is. A háttérrel
meg igazán csak találgatni lehetett, hol is vannak valójában.
Volt a képen virág, kék paca, hatalmas táskák, kígyó feje és
mindenféle falfirkák. Az ifjúnak tetszett a kép, tetszett a
királykisasszony is.

Cancún, Mexikó

- Itt a kezem, akarsz-e a feleségem lenni? – nyújtotta a kezét a királylánynak, akinek még kicsit festékesek voltak az ujjai a nagy munkától.

Na, gondolhatjátok, nem habozott a királykisasszony a válasszal, boldogan mondott igent. A király odaajándékozta országának háromnegyedét, épp csak egy kis csücsköt tartott meg magának a birodalomból. Hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, még a majom is ropt a táncot egyfolytában három napig.

Az ifjú király nagyon értett a gazdasághoz, az országot felvirágoztatta, s a király sem volt többé szomorú a dúsgazdag országa láttán. Volt ott mit aprítani a tejbe, tejben-vajban fürdött az ország egész népe, és mindnyájan boldogan éltek, ha meg nem haltak.

Itt és most?

▷ Horváth Anna Róza (5.a)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány, aki 1800-ban New Yorkban, az egyik legmagasabb felhőkarcoló legfelső emeletén lakott. Egyszer egy hatalmas vihar tört ki, a lakásba belecsapott egy villám, és a lány egy rettenetes csattanás kíséretében egy új időbe érkezett.

Látta, hogy rengeteg fény és furcsa jármű veszi körül. Ekkor meglátott egy hozzá hasonló tétova férfit, aki ugyanúgy találgatta, hogy hol lehet. Ebben a pillanatban a férfi odament hozzá, és megkérdezte, hogy mi történt. A lány elmesélte a vihar alatt történeteket, és hogy hogyan került oda. Ezek után már együtt indultak el, hogy megkérdezzék, hol is vannak valójában. Ekkor valami furcsa fekete dolog esett eléjük, felvették, de szinte azonnal el is ejtették, mert elkezdett világítani. Gondolták, ott hagyják, nehogy bajuk essen. Szembetalálkoztak egy újságossal, akitől megkérdezték, hogy hol vannak.

„Jó napot!” –
üdvözölte a lány.
– „Megtudhatjuk,
hogy hol vagyunk
és hányadika
van?”

„2021. október
25-e. Ma
emlékezünk meg
az 1800-as nagy
viharra.” – nézett
fől rájuk az

New York, Amerikai Egyesült Államok

újságjából az újságos.

„Köszönöm!” – szólt a lány a homlokát ráncolva. A férfival elindultak megkeresni a legnagyobb tornyot, ahonnan körülnézhettek. Ahogy elindultak, rátaláltak egy pár hatalmas világító plakátra. Megnézték az utcatáblát, és valahogy ismerősnek érezték a helyet.

„Times Square” – olvasta a feliratot a férfi. – „Sokszor jártam itt munkába menet. Erre menjünk tovább!” – mutatott előre.

Elindultak hát a két ikertorony felé, azonban akkor még nem sejtették, hogy hiába, mert azok időközben eltűntek a föld színéről. Amikor odaértek, akkor a tornyok helyén már csak egy emlékhelyet találtak. Főlnéztek az égre, hátha meglátják a legmagasabb tornyot. Meg is pillantották, és elindultak a torony irányába. Megérkeztek a toronyhoz, ahol nagy tömeg nyüzsgött. Nem értették, hogy miért. Keresték a szokásos lépcsőt, de nem találtak rá. A tömeg besodorta őket egy hatalmas dobozba, amelynek az oldalán érdekes gombok voltak. Egyszer csak a doboz hirtelen megmozdult, és elindult fölfelé. Honnan is tudhatták volna, hogy ez a doboz egy lift volt? Miközben mentek fel, kint esőfelhők gyülekeztek, és óriási vihar kerekedett, csakúgy, mint 1800-ban. Mire felértek a torony tetejére, már rémisztő villámok cikáztak az égen.

Hirtelen beléjük csapott a villám, és csodák csodája, azonnal visszakerültek 1800-ba. Akkor elindultak újra a Times Square felé, és mivel úgy látták, hogy már nem voltak ott a gigantikus, kivilágított hirdetőtáblák, hazatértek családjukhoz, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

A varázslatos kép

▷ Győrvári Dávid (5.a)

Egyszer egy fiú elment egy kiállításra. Amikor ránézett egy csodálatos képre, belegondolt, milyen izgalmas lehetne ott élni. Egyszeriben ott termett Kínában, egy hatalmas aranszobor előtt.

- Hol vagyok? – kérdezte meglepetten. – Ez pont úgy néz ki, mint a kiállításon a kép!

- Szia! – mondta egy vele hasonló korú fiú. – Hogy hívnak?

- Kárpáti Péter, és téged?

- Wu Songnak. Mit keresel az országomban?

- Ránéztem egy képre, és egyszer csak itt találtam magam.

Bangkok, Thaiföld

- Ez érdekes! Hallottam egy ilyen varázslatról a nagyapámtól. Ez arról szól, ha valaki az elvarázsolt képbe belegondolja magát, az oda is kerül.

- Nagyszerű, de hogy jutok haza? – kérdezte izgatottan Péter.

- Nehéz dolog lesz, mert olyan feladatot kell végrehajtani, amit 1000 év alatt senki nem tett meg – magyarázta Wu.

Órákig tanakodtak, mit lehetne megcsinálni, végül Péternek eszébe jutott egy remek ötlet:

- Mi lenne, ha letisztítanám a hatalmas aranyszobrot?

- Nagyon jó ötlet! Segítek neked, ha szeretnéd! – mondta segítőkészen Wu.

Nekiláttak, Péter alulról, Wu pedig felülről pucolta a szobrot. Amikor középen találkoztak, megköszönte Wunak a segítséget, és egy nagy villámlás után Péter hazajutott.

Ha Péter nem lett volna ilyen szorgalmas, az én mesém is tovább tartott volna!

A könnyecseppek tengere

▷ Ács Richárd Péter (6.b)

Élt egyszer egy király,
aki semmiben sem találta bánatát.
Szerette a feleségét ám,
és boldogan nevelte a fiát.

A királyságban jó volt élni,
semmitől se kellett félni.
Ez volt az a király,
akinek neve Ignác.

És nagyon ritkán lehetett őt úgy látni,
hogy az egereket itatja több mint egy óráig.
És ezt a vidámságot az emberek szerették,
és az egész uralkodását kedvelték.

Egyszer egy szép napon,
amikor sütött a nap nagyon,
Ignác felesége, Margit
egy másik helyre elhajókázik.

Pontosan ez nem hajókázás,
pedig csak egy kicsikét más.
Mivel ez is hajóval történt,
és nekivágtak a kalandnak tüstént.

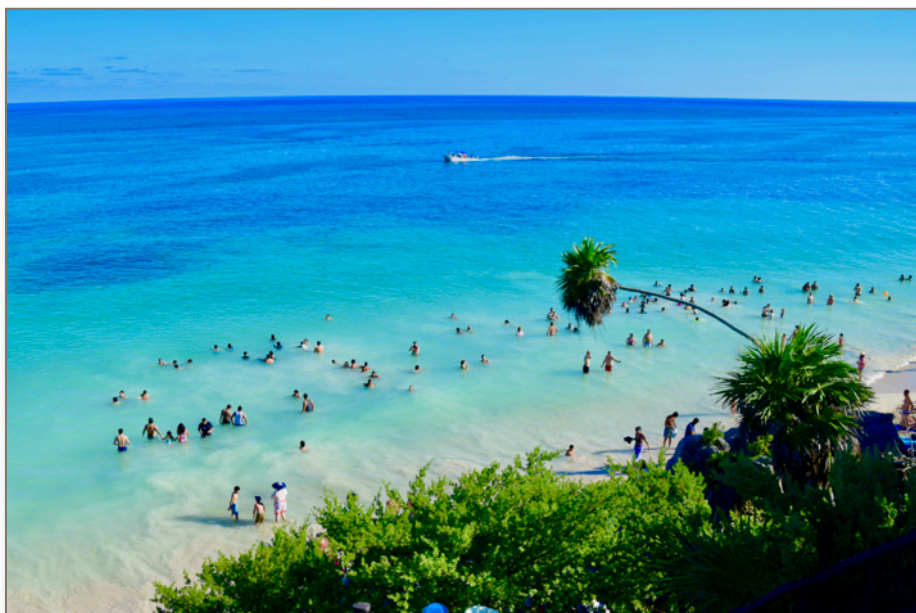
De egy halálosan komoly küldetésük volt nekik,
hogy a királyságba embereket toborozzanak, pedig
már anélkül is sokan laktak Ignác és Margit
birodalmában,

de szigetről akartak népeket, hogy sokan legyenek egyfolytában.

És ezek a bennszülettek kedvesek voltak,
úgyhogy ezzel nem is volt semmi baj.
Viszont akadt egy baj,
ami sajnos megoldhatatlan.

-Van egy kis baj - mondta a tengerész.
-Igen? - kérdezte a jóra való feleség.
-Itt nagy a vihar - magyarázta a tengerész -,
és eltökélt az, aki vele szembenéz.”

És sajnos jött is a vihar,
emberek estek a hajóról a vízbe,
és ezek között az emberek között

Tulum, Mexikó

ott volt Ignác szeretett felesége.

Másnap Ignác kiment a tengerpartra,
úgy gondolta, hogy a felesége várja onnan,
de csak egy tengerésszel találkozott,
akivel váltott néhány szót.

-A feleségem hol van, a drága Margit? - kérdezte Ignác.

-A felesége... nincs itt - mondta a tengerész, aki nagyon
nem vidám.

-De miért, hol van? - kérdezte Ignác király.

-Egy nagy vihar miatt már holt - és megkapta Ignác a
válaszát.

Ignácban ekkor összedőlt egy világ,
Margit halálától a kedve már nem vidám,
hanem hirtelen mély depresszióba esett,
és ezen nem segített volna semmilyen vicces eset.

A király még soha nem hullatott könnycseppet,
de ez az eset neki nagyon rosszul esett,
úgyhogy hullatott könnycseppet... nem egyet, ezret,
sőt még talán annál is többet.

Sohasem volt szomjas, de most az lett,
mert szomját a könnycsepphullatás nélküli élet oltotta el,
és hamar arrébb futott, hét métert,
és könnyével megtöltötte a tengert.

A tenger megtelt könnycseppel,
ami Ignác testéből távozott el,
és emiatt a szeretett király
kiszáradt, meghalt, és többé nem tudott maradni vidám.

Erről Ignác fia is értesült, a drága Sándor,
és övé lett a királyi trón.
És hiába, hogy ő lett a király,
szomorú volt, mert elvesztette apját és anyját.

És fel akarta idézni Sándor király az emlékeit,
ezért ahhoz a bizonyos tengerhez ment nézelődni.
És a gondolat, hogy apja és anyja itt halt meg,
elképesztően nagy szomorúsággal töltötte el.

De vissza kellett menni a királyságba,
és irányítani a birodalmat,
de legszívesebben egész nap
csak gyászolt volna.

Sikeres király lett, szerették nagyon,
mint az apját,
de ettől a gondolattól
nem lett egyhamar vidám.

-Kedves király! Mi bántja ennyire? - kérdezték évekig tőle.
-A szüleim tragikus halála - válaszolta erre.
De egy idő után már nem volt szomorú,
de szüleire a haláláig emlékeztette egy koszorú.

Ezt a koszorút Sándor a szüleitől kapta,
és tisztán emlékezik arra a napra,
amikor ezt a koszorút
vidáman megkapta.

De anélkül is emlékezett volna Sándor a szüleire,
csak ez még jobban rájuk emlékeztette.

És amikor Sándor meghalt,
szobrot állítottak mindhármójuknak.

És ez a bizonyos tengerpart
mai napig létezik,
sőt egy népszerű strand lett,
ahova sok ember érkezik.

Ez a hely tele van vidám emberekkel,
akik úszkálnak és szórakoznak a napsütésben.
És ez a sok szabad, boldog, nyaraló ember
nem ismeri ezt a tragikus történetet.

Bátor, a felfedező

▷ Bánó Benjámin (5.a)

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy felfedező. Egy nap elutazott a Szaharába, hogy felfedezze a piramisokat. Nagyon erős volt a napsütés, és száraz volt az idő. Főhősünket Bátornak hívták.

Bátor kvaddal ment a Szaharába. Súlytalanul suhant végig a dűnés homokon, amikor észrevette, hogy eltévedt. Kétségbeesett, de akkor meglátott egy kaktuszt. Odament hozzá, és megkérdezte:

- Nem tudod, hogy merre vannak a piramisok?

Dubaj, Egyesült Arab Emírátsok

- Én nem, de barátom, a szurikáta talán tudja. Tessék, itt egy iránytű. Indulj el délkelet felé, és megtalálod őt az üregnél - felelte a kaktusz.

El is indult hát délkelet felé, ott találkozott a szurikátával.

- A kaktusz küldött, nem tudod, hol vannak a piramisok? – tudakolta a felfedező.

- Látom, megkaptad a barátom ajándékát. Én nem tudom, de ha elindulsz nyugat felé, ott lakik a barátom, a kígyó. Ő talán tudja – válaszolta a szurikáta.

Elment hát a kígyóhoz is.

- A szurikáta küldött, nem tudod, merre vannak a piramisok? – érdeklődött a felfedező.

- Én nem, de ha elmész délre, egy elhalt fán lakik a barátom, a hantmadár. Ő biztos tudja – mondta a kígyó.

A hantmadárnál máshogy járt.

- Nem tudod, hol vannak a piramisok? – érdeklődött a felfedező.

- Én tudom, én tudom. Elvezetlek oda, kövess – jelentette ki a hantmadár.

Követte hát Bátor a hantmadarat sok időn keresztül, annyira, hogy a vize is elfogyott. Amikor megérkeztek, szerencsájükre volt ott egy oázis. A felfedező megköszönte a hantmadárnak, hogy elvezette oda.

Ha a felfedező el nem tévedt volna, az én mesém is rövidebb lett volna.

A kiadvány elkészítésben közreműködött:

Bodó Anna

Gyarmati László

Budapest, 2021.